

igen: Det Radikale Venstre har indgået et forlig og en aftale om den her Nordsøaftale. Vi synes, at det er en god aftale. Vi står bag den, og derfor vil en ændring af aftalen selvfølgelig ikke indgå i det kommende regeringsgrundlag, som vi er med i. Men vi har samtidig sagt, og det siger jeg også gerne igen, at hvis forudsætningerne skulle ændre sig markant, og med det mener vi, at den andel af overskuddet, som vi har beregnet at staten skulle have i vores aftale – det er jo den gamle diskussion, vi har haft om håndtagene – altså at staten lige pludselig ikke får to tredjedele af overskuddet, men pludselig kun 50 pct., så vil Det Radikale Venstre forbeholde sig ret til at bruge nogle af de håndtag på et tidspunkt.

Men hvis forudsætningerne holder, og vi får den andel, der ligesom har været grundlaget for vores aftale osv., så bliver det ikke med radikale stemmer, at vi ændrer den.

Formanden:

Så er det hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Kl. 11.30

Søren Søndergaard (EL):

Da Enhedslistens energipolitiske ordfører, hr. Keld Albrechtsen, ikke kan være til stede, skal jeg sige følgende:

Ministerens redegørelse tager udgangspunkt, som det måske er forventeligt for en erhvervsminister, i markedet. Ministerens fokus på det energipolitiske område handler om at skabe velfungerende energimarkeder med rammer, der sikrer omkostningseffektivitet og forsyningssikkerhed.

Det er her, Enhedslisten efterlyser en nyorientering hos regeringen og Folketinget i øvrigt. Mens regeringen har været optaget af at sikre A.P. Møller en klækkelig overpris på olien de næste 40 år, har været optaget af at gøre den danske energisektor til en profitgenerator for de store selskaber og været optaget af at bakke et CO₂-kvotesystem sammen, som giver erhvervslivet muligheder for at bruge løs, så løber sandet gennem timeglasset.

Det er det timeglas, der viser, hvor meget olie vi har tilgængeligt, dels her i landet, dels på verdensplan. Produktionen i Nordsøen topper i de nærmeste år, og på verdensplan kan det ligge lidt flere år ud i fremtiden. Men samtidig stiger forbruget i verden eksplosivt. Vi har længe vidst, at det kræver handling her og nu, og at Danmark skal omstilles, så vores afhængighed af olie bliver mindre – jo hurtigere desto bedre.

Det er et af de vigtigste tiltag for at sikre en stabil, bæredygtig fremtid for de kommende generationer, og det er en forpligtelse, Danmark har som et af verdens rigeste lande, at udvikle energiteknologier, som kan give vedvarende forureningsfri energi. Det burde være første prioritet, det burde komme før alle andre hensyn, men regeringen har valgt at gøre det omvendt.

Først vælger ministeren at gennemføre en lukket forhandling med A.P. Møller om den olie-ressource, der tilhører os alle sammen. Enhedslisten havde foreslået åbne forhandlinger, og vi havde et bud på en anvendelse af oliepengene, der kunne sætte skub i omstilling til vedvarende energi. Nu er vi i en situation, hvor DUC henter et gevaldigt overskud hjem, og hvor indvindingsstakten alene er bestemt af operatøren. Vi burde have haft en energiforsyningsplan, før ministeren forærede det hele væk.

Spillet gentager sig med regeringens implementering af Kyotoprotokollen i Danmark. I stedet for reelt at tage fat og bruge kvoteinstrumentet, hvor tungt det end er, til at skære ned på energiforbruget, har man valgt at forkæle den hjemlige industri med et gevaldigt forspring og indregnet en vækst i energiforbruget i de fremtidige kvoter.

I kvoteloven er det også i orden at købe kvoter, uagtet at det kan have en tvivlsom virkning, og selv om det virker, selv om det måske virkelig sparer på CO₂-udledningen i Rumænien, så gør det ingen forskel for det hjemlige forbrug af fossile brændsler. Vi kunne have fået en dobbelt-effekt ud af reguleringen, så både miljø- og energifremtid blev gavnnet, hvis man havde valgt at bruge kvoterne til reelle nedskæringer i CO₂-udledningen.

Fravær af energipolitisk prioritering gælder også for en sektor, der har stor indflydelse på vores olieforbrug, og som ikke reguleres med kvoter, nemlig transportsektoren. Transportsektoren står for 65 pct. af det samlede olieforbrug i Danmark og hører derfor til et af de områder, der bliver hårdest ramt af stigende energipriser og energimangel. Men her er der endnu længere mellem politiske bud, og en styrkelse af den kollektive trafik for en bedre udnyttelse af ressourcerne har jo bestemt ikke været regeringens mærkesag.

Ministerens redegørelse har enkelte lyspunkter. Man er bevidst om, at vi skal i gang med besparelser og omstilling. Men tilliden til, at de nye initiativer for alvor vil rykke, er ikke til stede hos os, fordi regeringen har vist, at den ikke